

Jesús Casals / Llibreria La Central

A *Em dic Lucy Barton* es parla del passat i del futur, però el present és en una habitació d'hospital a la penombra amb vistes a l'edifici Chrysler. La intimitat del relat és tal que el lector sent que es troba en aquella habitació de Nova York, assistint des d'un racó a alguna cosa que no se sap ben bé si és somni o realitat. Ens contagiem de l'estat febril de la protagonista i quan tot d'una apareix la seva mare, emergida del passat, com si es tractés d'un somni —o d'un malson—, no acabem de saber si allò és realitat o invenció.

De fet, la mare de la Lucy no dorm, no menja, és ignorada pel personal de l'hospital i quan se'n va no deixa rastre. Podria ser un espectre, o una al·lucinació fruit del malestar de la malalta Lucy, però en qualsevol cas el que sí que és real és que elles són mare i filla, i que el que es diuen, com a la mateixa novel·la, és tan important com el que callen. A Elizabeth Strout, guanyadora del Pulitzer amb la novel·la *Olive Kitteridge*, no li ha calgut mai dir molt per dir-ho tot. Com a les novel·les anteriors, *Em dic Lucy Barton* traça amb una subtileza delicadíssima el que es vol explicar; diríem que s'insinuen coses, però fins i tot dir insinuar és massa, més aviat s'entreveuen alguns detalls durant uns instant brevíssims.

Però no cal res més per sentir la brutal soledat de la Lucy, en què l'amabilitat d'un metge qualsevol pot ser el més lluminós que es recordi de tota una època i en què es pot envejar una parella amb una malaltia terminal pel sol fet que es tenen l'un a l'altra. No cal res més per comprendre el que és dolorós del passat, la necessitat de fugida d'una família ferida i disfuncional i l'amor d'una mare que, malgrat tot, va fer el que va poder.

